

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد.

۲۰۲۱/۰۳/۱۲

نگارگر

یک دو حرف حساب با امریکا

امریکا از بدترین و بزرگ ترین حادثه تروریستی رنج بسیار بُرد. امریکا می پنداشت که مردی به نام اُسامه بن لادن که افغانستان او را پناه داده بود طراح این عمل گشت. اُسامه وقتی در افغانستان اقامت اختیار کرده بود که افغانستان در سطح جهان یک دولت قابل قبول نداشت. حکومت نجیب الله سقوط کرده بود و مجاهدین در میان خود سرگرم جنگ و جدل بودند. طالبان وقتی بخش بزرگ افغانستان را فتح کردند و زیر نگین خود آوردند از جانب جامعه جهانی محکوم به تعزیرات اقتصادی گردیدند و تنها بن لادن بود که سر کیسه خود را برای شان باز کرد پس او یک منبع درآمد شان بود و بالطبع آنان به آسانی او را تسلیم امریکا نمی کردند و هر چند علمای افغانستان از آنان خواستند که اُسامه را از کشور بیرون برانند آنان برخلاف آراة مردم این پیشنهاد مبتنی بر مصلحت و مصونیت کشور را نپذیرفتند و امریکا با ناتو بر افغانستان تاختند و در جریان جنگ معلوم شد که طالب شکست نخورده بلکه به طور مؤقت عقب نشینی کرده و به پشت جبهه خود یعنی پاکستان رفته است.

پاکستان حریف امریکا یعنی ابن لادن را نزد خود در هبت آباد پناه داده با امریکا فریبکاری کرده بود ولی امریکا که بر افغانستان تند تاخته بود پاکستان را به خاطر فریبکاری های مکرر مجازات نکرد. جنگ طالب با امریکا ادامه یافت. امریکا این جنگ را نبرده است که اگر می بُرد نماینده اش در به در به دنبال طالب نمی گشت. اما در جریان جنگ طالبان به چندین گروه متخاصم تقسیم شده اند. همین اکنون ملا عبدالمنان نیازی و گروهش ملا هبت الله و گروهش را خاین و نوکر پاکستان میدانند. امریکا که جنگ را نبرده است در حقیقت پای خود را از مُرداب افغانستان می کشد و دنبال کار خود می رود ولی خارهای را که برای مردم افغانستان کاشته است برجا میگذارد. خارهای که کاشته است کدام است؟ نخست امریکا برای جنگسالاران رشوه ها داد و به نیروی پول

د پانو شمیره: له 1 تر 2

خود جنگسالاری را بر مردم مسلط و ریشه دار تر ساخت و آنان به نیروی پول امریکا توانستند برای خود اردوهای ملیشه یی نیرومند بسازند و دولت مرکزی را پیشیزی هم ارزش ندهند. این جنگسالاران در میان مردم آتش نفاقهای گوناگون را فروختند. امریکا بود و اتفاقاً همین حکومت دموکرات امریکا بود که در افغانستان یک حکومت بی کفایت؛ بدنام و رشوت خوار را بر کرسی اقتدار نشاند و ملیارد ها دالر به دامنش ریخت که اگر آن پول ها در یک اقتصاد ملی و مولد ثروت خرج میشد طالب وقت شکست خورده بود و هزاران جوان کشور هم در به در و بی سرنوشت شکار قاچاقبران نمی شدند و آواره نمیگردیدند. امروز مردم در مانده اند که از این دو کدام یک را انتخاب کنند. یک طرف حکومتی فاسد و رشوت خوار که جان کری قدرت را به دستش داده است و در هر سه انتخابات متهم به تقلب است و در طرف دیگر یک مشت طالب غافل از مقتضیات دنیای امروز که دره به دستان زورگویی را بر مردم مسلط میگردانند و عملاً برضد همان ارزش ها استند که جهان امروز مدافع آنهاست.

و اما امریکا که خود زهر تسلیم را نوشیده است اکنون از افغانستان هم میخواهد که حکومت به اصطلاح همه شمول بسازند. حکومت همه شمول یعنی یک حکومت فاسد و رشوه خوار دیگر که در آن وزارت ها به حساب سهم این و سهم آن تقسیم و بالاخره به یک جنگ دیگر منجر شود. آخر امریکا جان؛ ما از جفا های تو نزد کدام قاضی دادخواهی کنیم و به که بگوییم که من از بیگانگان هرگز ننالم++ که با من هر چه کرد این آشنا کرد.

حالا که میروی برو خدا یارت ولی تو دیگر برای ما دولت سازی نکن که سه دولت ساخته ای و هر سه را خیلی بد ساخته ای. اگر خود را ارباب ما میدانی بدان ولی در نظام دموکراسی که خودت مبلغ و بیرق دار آن استی نوکر را نیز از حق رای محروم نمیکنند. آخر تا چه وقت این حکومت های انتقالی و همه شمول تهداب های فرهنگی و اخلاقی جامعه ما را ویران می کند. دیگر عرضی ندارم. نگارگریک هیچکاره و مهاجر افغان در انگلستان ۱۱ مارچ ۲۰۲۱ بر منگم